

Kanadská mše a belgická poezie těl na Letní Letné

20. 8. 2019, 10:09 - Radmila Hrdinová, [Právo](#)

Facebook

Twitter

V programu 16. ročníku mezinárodního festivalu nového cirkusu a divadla Letní Letná, který se koná od 14. srpna do 1. září v pražských Letenských sadech, je i kanadský soubor Cirque Alfonse. Ten před dvěma lety nadchl pražské publikum představením Barbu.

Tentokrát v produkci nazvané Tabarnak zvou artisté diváky do kostela na osobitě pojatou mši, při níž sice hraje živá hudba a hodně (a dobře!) se zpívá, ale jinak vše

slouží akrobatickému umění. Ať už jsou to dřevěné kostelní lavice, lana, jimiž se rozhoupávají zvony, ale i vitrážové okno, které se stává podložkou pro balanční akrobacii.

Čtyři vousáči a dvě dívky předvádějí špičkovou akrobacii s jistotou a lehkostí. Stejně jako před dvěma lety nechybí v jejich produkci kolečkové brusle, na nichž kanadští artisté krouží s velkou suverenitou, odvážné lidské pyramidy, akrobacie na tyči volně opřené o rameno a řada dalších umění. Vše se děje ve strhujícím tempu a s humornou nadsázkou.

Jedním z vrcholů produkce je chvíle, kdy muži létají vzduchem zavěšení na rozhoupaných lanech vedených přes kladku jako obrovité lidské zvony, anebo když krouží po scéně v pletených zvonových šatech ve vířivém tanci. Hlučná a temperamentní produkce Tabarnak dokáže publikum dostat do varu a je obrazem blízké lidské pospolitosti.

Toto téma pojí Tabarnak i s představením belgického Theatre d'Un Jour, které je ale tišší a koncentrovanější. Odehrává se v menším stanu se sice nepohodlným sezením, ale samotná produkce diváky uchvátí natolik, že na ně rychle zapomenou. Trojice akrobatů, dva muži a dívka, a zpěvačka Julie Calbeteová s operně školeným hlasem předvádějí poetické představení o strachu a jeho překonávání.

Dva artisté nesou zpěvačku Julii Calbeteovou představením o strachu.

Foto: František Ortmann

Žánrově se pohybuje mezi akrobacií, divadlem a tancem. Těla akrobatů se mění v pódium pro zpěvačku, jež po nich kráčí k výšinám. A že to svede i nebojácná divačka, předvedou artisté publiku vzápětí. Těla se proplétají ve zpomaleném akrobatickém tanci s ladností antických soch.

Hraje se o strachu z nočních můr, ze smrti s velkou kosou, z vrčících psů, z pádu, ze tmy. A také o jistotě lidských paží, objetí a náručí. Nade vším zní krásný ženský zpěv jako hráz proti strachu. Proti hlučné srdečnosti kanadských vousáčů je to tichá esence soustředění. Obojí má svou krásu.